

*Dilemmaer om soldaten som individ og soldaten som rolle:*

A.

Karina skal udsendes på mission i et farligt område og bliver bedt om at skrive et afskedsbrev til sin mor og far. Karina har et meget anstrengt forhold til sin far. Da hun var 8-10 år tog faren hende med på værtshus, når han skulle passe hende. Her gav han "vennerne ved stambordet" love til at gramse på hende (seksuelle berøringer). Karina fortalt aldrig moren noget, men har i sit voksenliv tit forsøgt at få moren til at gå fra faren. Uden held.

Skal Karina fortælle om sine oplevelser i afskedsbrevet eller skal hun lade dem være usagte og evt. tage dem med i graven?

Kan Karinas oplevelser som barn have betydning for hendes opfattelse af sig selv som soldat?

B.

Per har netop fået tilbudt at blive sendt ud for fjerde gang. Han troede han havde været på sin sidste mission, så han blev glad, da han blev tilbudt endnu en tur. Men det gav ham også en knude i maven. Han ved, at det vil gøre hans kone både vred og ked af det. Per føler liver mere intenst og tydeligt, når han er ude. Det giver ham en naturlig glæde. Men samtidig bliver der større og større afstand til familien. Der er rigtig mange ting i hans døtres liv, han er gået glip han.

Skal Per tage med på endnu en mission eller skal han prioritere familien?

Er det i virkeligheden en umulig opgave både at være professionel soldat og familiefar?

C.

Folketinget har besluttet, at der skal indkaldes flere værnepligtige. Det gælder både mænd og kvinder. Johan er blevet indkaldt til session. Han har på ingen måde lyst til at skulle i militæret. Nærmest tværtimod. Men han trækker så lavt et nummer, at han er sikker på at blive indkaldt.

Hvad gør Johan? Forsøger at få sessionen omstødt? Melder sig til civilforsvaret? Går *all in* og søger ind til livgarden? Søger om at bliver militærnægter?

Hvad vil du gøre, hvis du bliver bedt om at gøre noget, som er dig inderligt imod?

